
ПРАВНА ПРАКСА

др Томица ДЕЛИБАШИЋ
судски саветник

ПРАКСА ВИШЕГ ПРЕКРШАЈНОГ СУДА

I Царински закон

1. Надлежност суда и органа управе

Када је за царинске прекршаје првостепено надлежан прекршајни суд, другостепено је надлежан Виши прекршајни суд, а када је првостепено надлежан царински орган управе, другостепено је надлежан прекршајни суд.

Из образложења:

У предметној ствари првостепено решење је донела Царинарница Београд, због прекршаја из члана 375 став 1 Царинског закона („Службени гласник РС“, број 73/2003), на које су окривљени изјавили жалбу.

Према члану 91 став 2 Закона о прекршајима, прекршајни поступак у другом степену, по жалбама на пресуде прекршајних судова води Виши прекршајни суд, а прекршајни поступак по жалбама на решења органа управе води месно надлежан прекршајни суд.

Надлежност органа управе се по члану 285 ст. 1 и 2 истог закона везује за царинске прекршаје, имајући у виду и одредбе о надлежности новог Царинског закона („Службени гласник РС“, број 18/10), за прекршаје за које је прописана новчана казна а не и заштитна мера одузимања царинске робе. Ако је прописана заштитна мера одузимања царинске робе, тада је првостепено надлежан прекршајни суд, а другостепено Виши прекршајни суд.

О овоме се изјаснио Уставни суд у решењу III У број 857/2010 и решењу III У број 858/2010, која су објављена у „Службеном гласнику

РС“, број 56/2010, у првом случају наставши да је првостепено надлежан царински орган управе суд будући да је у питању прекршај за који није прописана заштитна мера, а у другом, да је првостепено надлежан прекршајни суд јер ради се о прекршају за који је прописана заштитна мера одузимања царинске робе.

Првостепена надлежност одређује другостепену, јер према члану 91 став 2 Закона о прекршајима, прекршајни поступак у другом степену, по жалбама на пресуде прекршајних судова води Виши прекршајни суд, а прекршајни поступак по жалбама на решења органа управе води месно надлежан прекршајни суд. То значи да када је одлучивање у првом степену надлежан царински орган управе, да о жалби одлучује надлежни прекршајни суд, а не Виши прекршајни суд.

У конкретном случају ради се о прекршају из члана 375 став 1 Царинског закона за који по члану 385 став 1 истог закона није прописана заштитна мера одузимања царинске робе, па је за доношење првостепеног решења надлежна комисија за прекршаје царинарнице, што повлачи другостепену надлежност, наиме да по члану 91 став 1 Закона о прекршајима по жалби на решење органа управе надлежан је да решава прекршајни суд, месно надлежан сходно Закону о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“, број 116/2008).

(Виши прекршајни суд, Прж. 29571/10 од 21. априла 2011. године)

2. Преузимање поступка покренутог по ранијем закону

Код преузимања предмета царинског прекршаја покренутог од стране царинарнице по службеној дужности по њада важећем закону, прекршајни суд наставља вођење поступка, а не може обацивати захтев позивом да је захтев поднет од неовлашћеног лица.

Из образложења:

Ожалбеним решењем Прекршајног суда у Новом Саду на основу члана 159 став 2 тачка 5 Закона о прекршајима одбачен је захтев за покретање прекршајног поступка Полицијске станице Нови Сад од 23.07.2008. године, поднет због прекршаја из члана 332 став 3 у вези члана 334 став 1 тачка 1 Царинског закона, јер је захтев поднет од неовлашћеног лица.

Виши прекршајни суд је размотрио жалбу подносиоца прекршајног захтева, па је нашао да је учињена битна повреда одредаба поступка из члана 152 став 2 Закона о прекршајима, јер суд није водио рачуна о одредби члана 72 став 2 „старог“ Закона о прекршајима који се примењивао

до 31.12.2009. године, а погрешно је применио одредбе члана 152 став 2 тачка 5 „новог“ Закона о прекршајима који је у примени у од 1.1.2010. године, а што је утицало на законито и правилно доношење одлуке. Наиме, погрешно је прекршајни суд одбацио захтев, налазећи да не постоје услови за покретање поступка јер је захтев поднео неовлашћени орган, не водећи рачуна о одредби члана 72 став 2 цитираног закона, којим је прописано да за прекршај из области царинског, спољнотрговинског и девизног пословања орган надлежан за вођење прекршајног поступка, поступак покреће по службеној дужности, одмах по сазнању за прекршај (осим када се прекршајни поступак покреће на основу захтева овлашћеног органа или оштећеног). У конкретном случају Царинарница Нови Сад је након сазнања за прекршај на основу прекршајне пријаве (а не захтева за покретање прекршајног поступка) Полицијске управе Нови Сад, примењујући одредбе члана 72 став 2 поменутог закона, дана 25.07.2008. године, по службеној дужности подношењем закључка покренула прекршајни поступак против окривљеног, као надлежни орган за покретање прекршајног поступка по одредбама Царинског закона, тако да првостепени суд није могао донети одлуку да одбаци захтев за покретање прекршајног поступка. Првостепени суд је одбацио захтев за покретање прекршајног поступка иако је прекршајни поступак био покренут, па га суд није могао одбацивати, јер је чланом 159 став 1 Закона о прекршајима прописано да ће се решењем одбацивати захтев кад суд односно орган управе утврди да не постоје услови за покретање прекршајног поступка, а у конкретном случају је прекршајни поступак против окривљеног био покренут закључком од 25.07.2008. године.

С обзиром на изнето, Виши прекршајни суд је у складу са чланом 244. Закона о прекршајима укинуо првостепено решење о одбачају захтева за покретање прекршајног поступка и предмет вратио прекршајном суду на поновни поступак, у ком ће суд наставити покренути прекршајни поступак.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду
Прж. 37633/10 од 28. јануара 2011. године)

3. Покретање поступка по ранијем закону

Неправилно је првостепену прекршајну суд обуставио прекршајни поступак за царински прекршај, утврдивши да је поступак покренут без захтева за покретање прекршајног поступка. Сагласно Закону о прекршајима који је важио у време покретања поступка поступак је царинарница законито покренула по службеној дужности, па је прекршајни суд учинио бићну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234 став 1 тачка 7 Закона о прекршајима, ипримено приме-

нивши члан 216 њої закона, јер је њо члану 306 сїав 1 њої закона био дужан да настїави вођење њосїуїка након ѡреузимања надлежностїи.

(Виши прекршајни суд, Прж. 6232/11 од 9. маја 2011. године)

4. Преузимање надлежности и наставак поступка

Из одредбе члана 306 сїав 1 Закона о ѡкрешаїма, који се ѡрменењује од 1.1.2010. іодине, іде је ѡройисано да ће се ѡкрешаїни ѡсїуїак у коме до дана ѡрмене ової закона не буде донетїо ѡравноснажно решење настїавїтїи ѡо одредбама ової закона, ѡроизлази да ѡкрешаїни судови у складу са својом надлежношћу шреба да настїаве вођење ѡкрешаїної ѡсїуїка у ѡреузетїим ѡредметїима, шїто значи да не ѡочињу вођење ѡсїуїка од ѡочетїка, већ настїављају вођење ѡкрешаїної ѡсїуїка до њеїової окончања.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу
Прж. 2508/11 од 12. маја 2011. године)

5. Овлашћења царине и полиције

Овлашћени ѡдносилац захїева за ѡкрешање ѡкрешаїної ѡсїуїка за ѡкрешаје из Царинскої закона је само Министарсїво финансија – Уїрава царина.

Из образложења:

Чланом 154 Закона о прекршаїма прописано је да се прекршајни поступак покрене на основу захтева за покретање прекршајног поступка овлашћеног органа или оштећеног, сем за прекршајне поступке који се воде пред органом управе, где се прекршајни поступак може водити по службеној дужности. Став 4 истог члана прописује који су то овлашћени органи, односно да су то органи управе, овлашћени инспектори, јавни тужилац и други органи и организације који врше јавна овлашћења у чију надлежност спада непосредно извршење или надзор над извршењем прописа у којима су прекршаји предвиђени. Како чл. 2 ст. 3 Царинског закона гласи: „ради обављања прописаних радњи царински орган може вршити све контролне радње за обезбеђивање правилне примене овог Закона и осталих прописа“, произилази да надзор над извршењем Царинског закона врши царински орган. Министарство унутрашњих послова пријаву овлашћеног лица који је прекршај открио подноси Управи царине на даљи поступак.

(Правни став свих судија Вишег прекршајног суда од
23. јула 2010. године)

6. Овлашћења инспекције и јавног тужиоца

Инспекције су по члану 154 Закона о прекршајима овлашћени органи за подношење захтева за покретање прекршајног поступка, али свака у својој области у којој је специјалним – посебним законом овлашћена да врши надзор над применом закона и других прописа у тој области, а само је јавни тужилац овлашћен да подноси захтеве за све прекршаје из надлежности прекршајних судова, док полиција може поднети пријаву са свом документацијом надлежном царинском органу како би тај орган поднео захтев за покретање прекршајног поступка.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу Прж. 31/11 од 28. јануара 2011. године)

7. Захтев поднет од ненадлежног органа суд одбацује

Овлашћени орган за подношење прекршајног захтева за царинске прекршаје је царина, па ако је захтев поднела полиција, захтев ће суд одбацити, а не може предмет усвојити „надлежном органу“, како се жалбом предлаже.

Из образложења:

Правилно је поступио првостепени суд када је одбацио захтев за покретање прекршајног поступка, због прекршаја из Царинског закона, јер је захтев поднет од неовлашћеног органа.

Одредбом члана 154 Закона о прекршајима прописано је да захтев за покретање прекршајног поступка подноси овлашћени орган или оштећени, а у смислу става 4 истог члана под овлашћеним органом подразумевају се органи управе, овлашћени инспектори, јавни тужилац или други органи и организације који врше јавна овлашћења у чију надлежност спада непосредно извршење или надзор над извршењем прописа којима су прекршаји предвиђени.

Како је специјалним законом, у овом случају Царинским законом у члану 2 став 3 прописано да надзор над применом тог закона врши царински орган, то је првостепени суд правилно закључио да је захтев поднет од неовлашћеног органа. Наводи жалбе да је суд требао предмет уступити надлежном органу нису основани, јер је полиција требала да поднесе пријаву надлежном царинском органу, уз коју би доставила записник и осталу документацију, како би тај орган поднео захтев за покретање прекршајног поступка надлежном суду.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу Прж. 10339/11 од 9. маја 2011. године)

8. Докази о иступу робе из стране земље

Докази говоре да је роба истауила из Бугарске, а да није пријављена код увоза у Републику Србију.

Из образложења:

Из списка предмета произлази да је на основу изведених доказа првостепени орган утврдио да је у току 2007. године Предузеће И из Београда, чији је директор и власник ВИ, купило од Предузећа В из Софије, чији је такође један од власника ВИ, робу означену у изреци првостепеног решења, која је пријављена бугарским царинским органима и извозно оцарињена и за исту су издати царински информациони листови. Роба је иступила из Бугарске у путничком возилу означеном у изреци првостепеног решења, али није пријављена царинским органима Републике Србије на граничном прелазу Градина ради спровођења одговарајућег царинског поступка.

Код оваквог стања ствари, и по налажењу Врховног касационог суда, основано је другостепени орган побијаним решењем одбио жалбу окривљених, налазећи да је првостепени орган правилно утврдио да су се у њиховим радњама стекла сва обележја прекршаја из члана 334 став 1 тачка 1 у вези члана 64 став 1 Царинског закона, за које су оглашени одговорним и за које им је правилно изречена јединствена новчана казна у висини сразмерној тежини учињених прекршаја, као и заштитна мера наплате противвредности робе, која је прописана као обавезна мера на основу члана 385 став 4 у вези става 1 Царинског закона.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, који су били истицани у жалби против првостепеног решења, па је нашао да су ти наводи оцењени неосновани са довољно јасних чињеничних и правних разлога датих у образложењу побијаног решења, а које као правилне у свему прихвата и овај суд. Посебно су цењени наводи захтева да спорна роба није извезена у Републику Србију, већ је остала у Бугарској, па је Врховни касациони суд нашао да су ти наводи неосновани. Ово стога што је у свим бугарским декларацијама, фактурама и издатим царинским информационим листовима означено да је продавац предметне робе Предузеће В из Софије, а да је купац кажњено правно лице, да се роба утовара у Софији а испоручује у Београду, као и да је уписано да је прималац робе Република Србија. Имајући у виду наведене царинске исправе и чињеницу да кажњени у спроведеном поступку нису пружили несумњиве доказе за своју тврдњу да је спорна роба заиста остала у Бугарској, Врховни касациони суд налази да су правилно оглашени одговорним за учињене царинске прекршаје.

(Врховни касациони суд, Упр. 233/10 од 10. децембра 2010. године)

9. Дужи боравак у иностранству услов за увоз возила

Како окривљени не поседује боравишну нишн радну визу за било коју земљу у иностранству, послојала је обавеза окривљеној да возило истмено пријави граничној царинарници, као робу коју увози, јер по члану 1 став 2 Уредбе о обавези регистрације моторних возила којима управљају лица са пребивалиштем у Републици Србији („Службени гласник РС“, број 28/09), лице које има пребивалиште у Републици Србији и одобрено привремено боравиште у иностранству дуже од шест месеци, чланови његове уже породице, као и лице које управља „рент-а-кар“ возилом на њиховима у Републици Србији може управљати возилом регистрованим у иностранству. Зато је окривљени учинилац прекршаја из члана 292 став 1 тачка 3 Царинског закона.

(Прекршајни суд у Суботици, Пр. 1067/10 од 18. новембра 2010. године и Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду, Прж. 37926/10 од 1. марта 2011. године)

10. Неверодостојна дозвола и скривање возила

Код увоза возила са страном саобраћајном дозволом, за коју је утврђено да је фалсификована, окривљени се скривао стварно стање предметној возила у намери да возило прикаже као редовно регистровано и иако га увезе и учинио прекршај из члана 333 став 1 Царинског закона.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду, Прж. 27876/10 од 17. фебруара 2011. године)

11. Неверодостојна страна дозвола као поднети документ

Неверодостојна италијанска саобраћајна дозвола, за коју је преко стране амбасаде утврђено да није аутентична, која је поднета у царинском поступку, представља неверодостојан документ у вези са царинским поступком, па је учињен прекршај из члана 341 став 1 тачка 1 Царинског закона.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу, Прж. 30103/10 од 16. фебруара 2011. године)

12. Пријем и по новом закону једнако кажњив

Нови Царински закон као и претходни закон прописује одговорност примаоца царинске робе која је неоцарињена, па није блажи за учиниоца.

Из образложења:

У радњама окривљеног који је у поседу возила са лажном саобраћајном дозволом, а окривљени је од продавца на пијаци узео само овлашћење за управљање возилом и бранио се да му дозвола није била сумњива, стекли су се битни елементи прекршаја из члана 334 став 1 тачка 1 у вези члана 332 став 3 ранијег Царинског закона. Првом законском одредбом прописана је прекршајна одговорност лица које не пријави царинском органу робу коју уноси у царинско подручје, док је другом законском одредбом тј. чланом 332 став 3 Царинског закона, прописана прекршајна одговорност саучесника у вршењу предметног прекршаја. Саучесником у смислу овог закона сматра се лице које је примило предмете за које је знало или је могло знати да су предмет прекршаја.

То значи да је прекршајно одговорно не само оно лице које без пријаве царинским органима унесе робу у царинско поручје Републике Србије већ и лице које ту робу купи односно прими у државину по ма ком основу а за коју зна или је могло знати да је њоме извршен царински прекршај односно да је у питању неоцарињена роба.

Нови Царински закон који је ступио на снагу у међувремену после извршења предметног прекршаја у одредби члана 292 став 1 тачка 3 у вези члана 296 такође предвиђа прекршајну одговорност саучесника у вршењу прекршаја који је оспореним решењем окривљеном стављен на терет, а такође прописује и исте прекршајне санкције, новчану казну од једноструког до четвороструког износа вредности робе и обавезну заштитну меру одузимања робе која је предмет царинског прекршаја.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу,
Прж. 29982/10 од 30. децембра 2010. године)

13. Ненавођење могућности знања

У изреци решења о прекршају царински прекршајни орган није навео да је окривљени који је оласио одговорним као саучесника у смислу члана 332 став 3 у вези члана 334 став 1 тачка 1 Царинског закона, код кујовине возила као царинске робе знао или могао знати да је та роба предмет прекршаја, па недостигаје конституитивни елемент прекршаја, ради чега је решење неразумљиво и у питању је битна повреда одредаба прекршајног посљедица из члана 234 став 1 тачка 15 Закона о прекршајима.

(Виши прекршајни суд, Прж. 24485/10 од
30. фебруара 2011. године)

14. Застара пријема а не ранијег увоза возила

Окривљени као пријемник возила се не може позивати на заштару увоза возила од стиране лица од кога је возило набавио, јер окривљени одговара за радње које је он предузео према времену предузимања тих својих радњи.

(Виши прекршајни суд, Прж. 28962/10 од 6. маја 2011. године)

15. Индивидуалност поступка и непознати учинилац

Прекршајна одговорност је индивидуална, па окривљени не може избећи одговорност позивањем на одговорност лица које је остало неидентификовано и недоступно државним органима, нији је учешће тог лица у поступку неопходно ради утврђивања правог стиња ствари. Прекид поступка против НН лица не значи да није утврђено постојање прекршаја на страни доступног учиниоца, већ да једно лице није могло бити идентификовано нији саслушано, што су процесне сметње за вођење поступка против њега. Један учинилац може бити недоступан, што не сјречава вођење прекршајног поступка против доступног учиниоца прекршаја.

Окривљени је учинио прекршај из члана 332 став 3 у вези члана 334 став 1 тачка 1 Царинског закона, јер је могао бити свесћан моћности да возило није оцарињено.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду, Прж. 28747/10 од 13. јануара 2011. године)

16. Неприпадајуће таблице и оригиналност бројева

У поступку је утврђено да предметно стирано возило није рејстровано и да рејстарске ознаке зашечене на њему не припадају том возилу, па нема значаја указивање жалбе да су оригинални бројеви мотора и шасије возила, јер се прекршај састоји у пријему царинске робе и што је лице које је примило предмет – робу могло знати за ту чињеницу, а у тој ситуацији није нужно да су измењени бројеви шасије или мотора возила, нији се прекршај у томе састоји.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду, Прж. 25568/10 од 26. јануара 2011. године)

17. Непроверавање регистрације

Купац возила са обрасцем саобраћајне дозволе који није оригиналан није предузео радње да провери регистрацију код органа полиције који је исту дозволу наводно издао, већ је возило набавио а да је по околностима под којима је купљено могао знати да представља предмет прекршаја, куповином возила од непознатог лица и возило је било у његовој државини и истим је управљао до одузимања возила.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу,
Прж. 301299/10 од 30. децембра 2010. године)

18. Измена ФИН броја и саобраћајна дозвола

Околности да је окривљени имао уредно регистровано возила није од значаја за прекршај, јер се саобраћајна дозвола не односи на предметно возило, на којем је приложено ФИН ознака возила, које је унео у земљу без пријаве царинској контроли.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду,
Прж. 29549/10 од 18. фебруара 2011. године)

19. Неаутентични број шасије није њен прави број

Неаутентична шасија возила, исечена и наварена на возило, не представља прави број шасије возила, без обзира на оригиналности бројева, јер је оригинални број шасије уклоњен исецањем и уклањањем лима на коме се тај број налазио и наварен лим са другим бројем.

(Виши прекршајни суд, Прж. 29338/10 од
16. фебруара 2011. године)

20. Мотор возила употребљен за извршење прекршаја

Виши прекршајни суд је одбијајући жалбу и потврђујући првостепену пресуду по службеној дужности преиначио побијану пресуду само у погледу правне основа изрицања заштитне мере одузимања мотора који је уграђен у аутомобилско возило које је као царинска роба предмет прекршаја, те се исти мотор одузима на основу члана 48 став 1 Закона о прекршајима, као предмет који је употребљен за извршење прекршаја.

Из образложења:

Виши прекршајни суд налази да је окривљеном правилно изречена заштитна мера одузимања путничког моторног возила које је предмет царинског прекршаја из члана 332 ст. 2 и 3 у вези члана 334 став 1 тачка 1 Царинског закона, јер је ова заштитна мера сходно члану 385 став 1 Царинског закона прописана као обавезна, тако да првостепеном органу није било остављено на вољу да ли ће ову заштитну меру изрећи или не.

Међутим, Виши прекршајни суд налази, да је окривљени, уграђујући мотор свог регистрованог возила у шасију нерегистрованог возила, покушао да прикаже возило које је комплетирао, стављајући таблице са свог регистрованог возила, на шасију нерегистрованог и уграђујући мотор са свог регистрованог возила на шасију нерегистрованог, да је исто новоформирано возило наводно регистровано, тако да је мотор регистрованог возила стављен у функцију покретања возила новоформираног и на тај начин мотор је употребљен за извршење прекршаја, па Виши прекршајни суд врши преиначење у погледу правног основа одузимања мотора на возилу и у том смислу преиначује заштитну меру у делу одузимања мотора који се одузима сходно члану 48 став 1 Закона о прекршајима, јер је у питању предмет – мотор који је употребљен за извршење прекршаја.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду,
Прж. 11580/11 од 12. маја 2011. године)

21. Трагови брушења и девијације бројева

Налазом вештака криминалистичког техничара ПУ Сомбор несумњиво је утврђено да су на броју шасије сјорног возила нађени трагови брушења и девијације око целог броја и да број није оригиналан, док је број мотора оригиналан, али се не слаже са бројем унетиим у саобраћајну дозволу, а које чињенице указују да је у питању друго возило, а не оно на које се документација и регистрација односи, па је возило предмет прекршаја из члана 332 став 3 у вези члана 334 став 1 тачка 1 Царинског закона.

(Врховни касациони суд, Упр. 118/10 од
29.4.2010. године)

22. Измене након техничког прегледа

Неосновани су жалбени наводи окривљеног да није могао осумњати у неоригиналности шасије и мотора с обзиром да је исто возило било уредно регистровано у више наврата, те да је регистрацији претхо-

дио технички преглед, јер га ујравно шерети ова чињеница и налаз и мишљење вештака о неоригиналности бројева шасије мотора. Ово из разлога што би неоригиналности бројева шасије и мотора била откривена на неком ранијем техничком прегледу, да је такво стање када постојало.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу,
Прж. 29589/10 од 23.12.2010. године)

II Закон о пореском поступку и пореској администрацији

1. Дан плаћања пореске обавезе

Окривљени се позивају на то да су пре истека рока плаћања пореских обавеза дали налој пословној банци да изврши плаћања, али како нису измирили обавезу у прописаном року, ово се не сматра извршеним плаћањем, с обзиром да се сходно члану 68 став 1 тачка 1 Закона о пореском поступку и пореској администрацији даном плаћања пореза сматра дан кад је дуговани износ пореза и споредних пореских давања пореској дужника пренеи на прописани улазни рачун јавних прихода, па је на страни пореској дужника постојала обавеза да предузме све радње како би на овај начин дуговани порез био плаћен до истека законом предвиђеној рока.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду,
Прж. 18443/11 од 30. августа 2011. године)

2. Разликовање времена контроле и времена извршења прекршаја

Навођење времена вршења пореске контроле није навођење времена вршења прекршаја из Закона о пореском поступку и пореској администрацији, већ треба утврдити о ком се пореском периоду ради и до када је пореску обавезу требало извршити, а у конкретном случају је то пословна календарска година и извршај за 2009. годину је требало поднети до 10.3.2010. године. У конкретном случају су минималне прописане казне биле различите (веће) у време контроле у односу на раније време извршења прекршаја, па је тиме поједино примењен закон на штеи окривљених, применом закона који није био ступио на снагу у време извршења прекршаја.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Крагујевцу,
Прж. 22817/11 од 11.11.2011. године)

3. Неактиван привредни субјект и пореска пријава

Неактивни привредни субјект није ослобођен обавезе подношења пореске пријаве, односно подношења у складу са прописима.

Из образложења:

Виши прекршајни суд је ценио наводе жалбе окривљених, да су они неактивно предузеће и да нису регистровани као привредно друштво по Закону о привредним друштвима, па налази да су ови неосновани, јер ако нису извршили усклађивање са овим законом, то не значи да су престали постојати као предузеће односно правно лице, стечајем или ликвидацијом, нити то жалиоци тврде, већ и у жалбеном поступку користе печат предузећа о ком је реч. Да ли су неактивни привредни субјект, односно да ли су имали промет, то може бити предмет пореске пријаве, али она није поднета, нити су жалиоци наведено документовали у жалбеном поступку, па се наводи жалбе не могу прихватити као основани.

(Виши прекршајни суд, Прж. 13265/10 од 13. априла 2010. године)

III Закон о порезу на додату вредност

1. Плаћање пореза по протеку рока и након контроле

Окривљени су обавезу обрачуна и плаћања пореза на додату вредност извршили након године дана од дана наситанка законске обавезе, па овакво накнадно испуњење обавезе не представља услов за примену члана 41 Закона о прекршајима, тим пре што је обавеза извршена тек након зајисника о теренској контроли и донетих решења о наложеним мерама.

(Виши прекршајни суд, Прж. 1626/10 од 26. јануара 2011. године)

2. Неосновано позивање на заблуду

Наводи окривљених, који су учиниоци прекршаја из члана 60 став 1 тачка 3 Закона о порезу на додату вредност, да су били у заблуди, код коришћења права на одбитак прелиходног ПДВ, будући да често имају пореске кредитне, неосновани су, јер су били у обавези да се упознају како и у којим ситуацијама могу да користе своје право, па и да је

постојала заблуда, окривљени су себе сами довели у такво стање, не уознајући се са правима и обавезана у вези привредних активности које предузимају.

(Виши прекршајни суд, Прж. 16850/10 од 30. децембра 2010. године)

3. Застарелост пореских прекршаја

Окривљени је олашен одговорним решењем Пореске управе, за прекршаје из члана 60 став 1 тачка 12 Закона о порезу на додату вредност, жалилац се позвао на застарелост, а тај навод је одбијен, позивом на члан 114б став 3 Закона о пореском пословику и пореској администрацији, којим је прописано да уколико порески обвезник не поднесе пореску пријаву, у складу са законом, као и у случају избегавања плаћања пореза, право на оокрећање порескопрекршајног пословика застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече, те да је ставом 5 истој члана прописано да у наведеним ситуацијама застарелост права на оокрећање порескопрекршајног пословика почиње да тече од дана када је прекршај учињен.

(Виши прекршајни суд, Прж. 15849/10 од 16. јула 2010. године)

IV Закон о порезу на доходак грађана

1. Кажњиве радње из времена два закона

Ако су окривљени учинили исте радње у време важења два закона, а те радње су кажњиве по оба закона, учинили су прекршај из новој важећег закона, чије су одредбе кршили, а не два прекршаја.

Из образложења:

Суд налази да је неспорно у поступку утврђено да окривљени нису у законском року, како се наводи за контролисани период од 1.1.2005. до 28.2.2007. године, уплатили порез на доходак грађана у износу од 262.493,80 динара, чиме су поступили противно члану 101 и учинили прекршај из члана 166 став 1 тачка 1 и став 3 Закона о порезу на доходак грађана. Не стоји навод жалбе да на овај начин није утврђено време извршења прекршаја, када је радња везана за одређени период времена. Ако су окривљени на овај начин, у дужем периоду пропустили да плате наведени порез, време застарелости се рачуна од почетка означеног периода и застарелост није наступила, како је регулисана Законом о поре-

ском поступку и пореској администрацији. Ако су окривљени учинили исте радње у време важења два закона, а те радње су кажњиве по оба закона, учинили су прекршај из новог важећег закона, чије су одредбе кршили, а не два прекршаја. Када би се ове радње квалификовале као два прекршаја, по оба закона, то би било теже по окривљене, па је правилно примењен закон који је важио у време извршења прекршаја сходно члану 3. став 1 тада важећег Закона о прекршајима, када је прекршај квалификован по новом закону, чије су одредбе повређене.

(Виши прекршајни суд, Прж. 13405/10 од 28. јула 2010. године)

2. Исплата путем асигнације

Окривљени нису моћи вршићи исплате путем асигнације и без евидентирања кроз пословни рачун, а без обрачуна пореза.

Из образложења:

Окривљени су вршили исплате по основу уговора о асигнацији за рачун фирме која је била у блокади, што је противно члану 46 став 3 Закона о платном промету, тј да правна лица и предузетници не могу измиривати обавезе по основу асигнације ако као асигнанти (упутиоци потраживања) имају неизмирене обавезе код банке у моменту плаћања сем ако се иста плаћања не односе на исплату зарада. Исплате извршене путем асигнације нису евидентирани кроз пословни рачун окривљених, не налазе се на изводима пословних рачуна. Зато је утврђено да окривљени нису обрачунали и уплатили порез на друге приходе из члана 85 Закона о порезу на доходак грађана, што је противно члану 99 став 1 тачка 8 у вези са чланом 101 тог закона, чиме су учинили прекршај из члана 166 став 1 тачка 1 и став 5 цитираног закона („Сл гласник РС“, број 24/01 до 61/07)

(Виши прекршајни суд, Прж. 14848/10 од 28. октобра 2010. године)

V Закон о фискалним касама

1. Неинсталирање фискалне касе

То што уговорни партнер није у договореном року инсталирао фискалну касу у објекту окривљених, није оправдање да се ошточне обављање делатности пре тој инсталирања.

Из образложења:

Доказима које извео првостепени орган, инспекцијском контролом од 18.6.2009. године и другим доказима, неспорно је утврђено да су окривљени пружали услуге физичким лицима пре фискализације фискалне касе и њеног инсталирања у објекту, на који начин су поступили супротно члану 38 Закона о фискалним касама („Сл. гласник РС“, бр. 135/2004) и члану 4 Уредбе о одређивању делатности код чијег обављања не постоји обавеза евидентирања промета преко фискалне касе („Сл. гласник РС“, бр. 18/2009), чиме су учинили прекршај из члана 43 став 1 тачка 17 и став 2 Закона о фискалним касама.

Према члану 38 Закона о фискалним касама, обвезник може да отпочне обављање делатности промета добара на мало, односно пружања услуга физичким лицима, после фискализације фискалне касе и њеног инсталирања у објекту, односно на месту на коме се обавља промет. То значи да окривљени нису могли обављати промет пре инсталирања фискалне касе, при чему нема значаја позивање на кампању одлагања примене закона чија је примена била отпочела, исто као што се окривљени не могу позивати да њихов уговорни партнер није на време инсталирао касу, јер то не значи да су они могли обављати промет противно цитираној законској одредби, позивом на наведено.

Непоступање по члану 38 Закона о фискалним касама кажњиво је као прекршај из члана 43 став 1 тачка 17 наведеног закона, где је прописано да ће се новчаном казном од 100.000 до 1.000.000 динара казнити за прекршај правно лице – обвезник, ако отпочне обављање делатности промета робе на мало, односно пружања услуга физичким лицима пре фискализације фискалне касе и њеног инсталирања у објекту, односно на месту на коме се обавља промет (члан 38 став 1). Према ставу 2 члана 43 наведеног закона, за одговорно лице је забрањена казна од 5.000 до 50.000 динара.

(Виши прекршајни суд, Прж. 16256/10 од 31. јануара 2010. године)

2. Неодговарајући папир фискалног рачуна

Код шtamпања фискалних одсецака није обезбеђен папир чији квалитет омогућава квалитетну видљиву штампу, јер се штампани подаци не виде, како је контролом констатиовано, па је окривљени коришћењем папира који није наведен у корисничком упутству учинио прекршај из члана 43 став 1 тачка 5 у вези става 3 Закона о фискалним касама.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Нишу, Прж. 3559/10 од 21. фебруара 2011. године)

VI Закон о порезу на добит правних лица

1. Предузеће нерегистровано као привредно друштво

Предузеће које се није йререјистировало као йривредно друштво не може се йозивати на нейостйојање йравној субјектиа, ако није йрестјало йостйојати, нити ја неактивностй йредузећа ослобађа обавезе йодношења йореске йријаве.

Из образложења:

Суд налази да су неосновани наводи из жалбе окривљеног у погледу утврђеног чињеничног стања, као и примене закона, јер је доказима које извео првостепени орган неспорно утврђено да окривљени у року од 10 дана од дана истека рока прописаног за подношење финансијских извештаја пореском органу нису поднели пореску пријаву у којој је обрачунат порез и порески биланс за приход за који се утврђује порез за 2006. годину, чиме су учинили прекршај из члана 112 став 1 тачка 5 и став 2 Закона о порезу на добит предузећа.

Виши прекршајни суд је ценио наводе жалбе окривљених, да су они неактивно предузеће и да нису регистровани као привредно друштво по Закону о привредним друштвима, па налази да су ови неосновани, јер ако нису извршили усклађивање са овим законом, то не значи да су престали постојати као предузеће односно правно лице, стечајем или ликвидацијом, нити то жалиоци тврде, већ и у жалбеном поступку користе печат предузећа о ком је реч. Да ли су неактивни привредни субјект, односно да ли су имали промет, то може бити предмет пореске пријаве, али она није поднета, нити су жалиоци наведено документовали у жалбеном поступку, па се наводи жалбе не могу прихватити као основани.

(Виши прекршајни суд, Прж. 13265/10 од 13. априла 2010. године)

VII Закон о доприносима за обавезно социјално осигурање

1. Опис прекршаја неплаћања доприноса

Изрека решења о йрекршају је неразумљива и није у складу са законским ойисом, када се наводи да окривљени нису блаовремено обрачунали и уйлајтили дойриносе за социјално осигурање, у одређеном йериоду, јер су то учинили са закашњењем од 10 дана, а йо закону йрекршај чини йослодавац ако не исйлати зараду до 30 у йекућем месецу за йретиходни месец и до йој рока не уйлати дойриносе за йретиходни месец на

најнижу месечну основуцу – прекршај из члана 72 став 1 у вези става 2 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду,
Прж. 8038/11 од 29. марта 2011. године)

2. Обрачун и наплаћање

*Обрачун доприноса не искључује прекршај ако доприноси уједно нису
плаћени.*

Из образложења:

Околност наведена у жалби, да је окривљени обрачунао доприносе за обавезно социјално осигурање у законском року, али да је каснио са уплатама истих, није од утицаја на друкчије решавање ове прекршајне ствари, обзиром да је чланом 30 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање ова обавеза прописана кумулативно и обухвата како обавезу обрачунавања доприноса тако и обавезу уплате истих у законом прописаном року, у складу са чиме је чланом 72 став 1 наведеног закона прописан прекршај ако порески обвезник у прописаном року не обрачуна и не уплати или погрешно обрачуна или уплати доприносе.

(Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду,
Прж. 26501/11 од 1.11.2011. године)

VIII Закон о девизном пословању

1. Новац недозвољен за изношење, не зависи од власништва

Није од значаја чији је новац окривљени износио из земље, ако се радило о износу који није дозвољен за изношење нијии пријављеном износу код уласка у земљу.

Из образложења:

Није од значаја да ли је окривљени носио свој новац или за неко друго лице, ако га није пријавио царини, а из тог што није пријавио тачан износ новца који је имао код себе, већ износ који је у то време било дозвољено изнети, указује да околност да је знао да изношење новца преко пријављеног износа није дозвољено, а прекршај из члана 63 став 1 тачка 10 Закона о девизном пословању у вези тачке 12 Одлуке о условима за личне и физичке преносе средстава плаћања у иностранство и

из иностранства („Сл. гласник РС“, бр. 67/06, 52/08 и 18/09) чини нерезидент – физичко лице које износи у иностранство ефективни страни новац преко износа од 1000 евра, а окривљени је могао изнети и већи износ под условом да се радило о новцу који је пријавио при уласку у Републику Србију – на основу потврде о уношењу ефективног страног новца, коју обезбеђује и оверава царински орган.

(Министарство финансија Девизни инспекторат Ц 07060189 од 23. априла 2009. године, потврђено од Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду, Прж. 30369/10 од 4. марта 2011)

2. Дневна промена мењачке провизије

Када је мењач код обављања мењачких послова два пута у току дана формирао висину провизије, мењачке послове је обављао директно члану 39 став 2 Закона о девизном пословању („Сл. гласник РС“, 62/06) и тачки 20 став 1 алинеја 5 Одлуке о условима и начину обављања мењачких послова („Сл. гласник РС“, бр. 67/06 до 118/07), чиме је учинио прекршај из члана 61 став 1 тачка 36 Закона о девизном пословању.

(Министарство финансија Девизни инспекторат Прл. 0806088 од 22. јула 2009. године, потврђено од Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду, Прж. 30335/10 од 4. марта 2011)